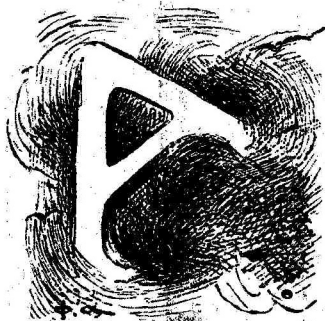

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ

ΠΟ ΤΑ σκοτεινά μονοπάτια τῶν ψεύτικων στοχασμῶν, ἀπὸ τῆ νύχτα ἔρχομαι καὶ γονατίζω καὶ ὑψώνω τὰ χέρια μου καὶ Σ' ἐπικαλοῦμαι, Πατέρα.

Τὰ κεριά τ' ἀγαμμένα στὰ βάρη τῶν πολυθορύβων ναῶν ἔκαψαν μὲ τὴ χλωμὴ των φλόγα τὰ φτερά τοῦ λογικοῦ μου καὶ ἔξάλισαν τὴ ψυχὴ μου μὲ τοὺς καπνούς... Τὰ μάτια — δύο μαῦρα μάτια — ἀναψαν στὴ νύχτα τῆς ζωῆς καὶ ἡ ψυχὴ μου ἐσύρθηκε, ἔπεσε πίστομα ἀπάνω ἀπὸ τίς βλεφαρίδες νὰ πιεῖ φῶς — καὶ ἤπιε σιγαλινές, σιγαλινές καὶ μακρορούφιχτες σταλαγματιές φωτιά...

Κι' ἐρρίχτηκα ἀπελπισμένος κάτω στοὺς φωσφορισμούς ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ χρώματα καὶ σέρνονται ἀπάνω στὶς πλάκες τῶν πεθαμένων — τὰ μεσάνυχτα. Εἶδα τοὺς σκελετοὺς καὶ ἄκουσα τὸ τρίξιμο τῶν κοκκάλων καὶ ἐπλέχτηκα καὶ ἐγὼ στοὺς μακάβριους χοροὺς κάτω ἀπὸ τὰ κυπαρίσσια. Κι' εἰμὶνα μόνος ἀπελπισμένος ἀπάνω στῆς πλάκες ὅταν ὑψώθηκε καὶ ἔδωξε τὴ νύχτα ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ καὶ ἐγέλασε μέσα ἀπὸ τ' ἀσάλευτα κυπαρίσσια τὸ Ἠμέρωμα.

Κι' ἔρχομαι ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ μονοπάτια τῶν ψεύτικων στοχασμῶν σ' Ἑσένα πάλιν, ὦ Πατέρα Ἥλιε! Κι' ὑψώνω τὰ χέρια μου: Ἐσκόρπισα στὴ νύχτα τὸ φῶς ποὺ μοῦ ἔδωκες. Ἀφῆκα κομμάτια — κομμάτια ἀπάνω στ' ἀγκάθια τῆς σκέψεως τῆ καρδιά μου. Ἐκουράστηκα νὰ ζητιανεύω τὸ φῶς, ἀπὸ τὰ κεριά, ἀπὸ τὰ μάτια, ἀπὸ τοὺς φωσφορισμούς τῶν τάφων.

Ἐθράφηκα μ' ὅλα τὰ προτερήματα καὶ μ' ὅλες τίς χαρὲς ποὺ θρέφονται τὰ Κτήνη.

Καὶ Σ' ἐπεθύμησα, Πατέρα.

Δώσέ μου τὸ δακτυλίδι πάλι τῶν γάμων μου μὲ τὴ ζωὴ. Ντύσε με πάλι μὲ φῶς. Εἶμαι καὶ ἐγὼ παιδί Σου — σὰν τὰ λουλούδια, σὰν τὰ ἔντομα, σὰν τὰ θεριὰ καὶ σὰν τὰ κύματα.

Θὰ σέρνουν καὶ ἐμένω οἱ σκέψεις μου τὸν χορὸ τῆς ζωῆς μαζὺ μὲ τὰ θαλασσοπούλια ἀπάνω στὸν γιालὸ ὅταν ἔρχεσαι τὸ πρωῒ, καὶ θὰ στέλνω καὶ ἐγὼ τὴν ἀγάπη μου σὰν μιὰ λουρίδα κόκκινη στὴ δύση, ὅταν φεύγεις, τὸ βράδυ.

Θὰ πέρνω τὸ ἄσπρο μονοπάτι τοῦ βουνοῦ καὶ θὰ ξυπνῶ στὸ διάβα μου τοὺς ἀδελφούς μου ὅλους: τὰ σκουλίκια κάτω στὸ χῶμα, τὰ λουλούδια καὶ τὰ χόρτα ἀπάνω στὶς φραγές καὶ τὰ τραγούδια τῶν πουλιῶν θὰ ξυπνῶ καὶ θὰ σειῶ τὰ δέντρα καὶ θὰ τοὺς λέω: ξυπνατε, διώξετε τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ φύλλα σας, χαιρεῖτε, ὁ πατέρας μας ἔρχεται!

Θὰ ντύνω τὴ ψυχὴ μου μὲ τὴ μυρωδιά τῶν ἄγριων θύμων καὶ θὰ καθίζω στὴ κορφή τῶν μεγάλων βουνῶν καὶ θὰ Σὲ περιμένω.

Ὡ πῶς κοχλάζει ἡ ζωὴ ἀπάνω στὴ θάλασσα καὶ πῶς τρέμει ἡ Μάννα — Γῆ ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ πῶς κοκκινίζει στ' ἄσπερνα ἀγκαλιάσματά Σας γεμάτο ἀπὸ ρόδα γάμων, τὸ κρεββάτι Σας ἡ Ἀνατολή! ...

Σὺ εἶσαι μόνος ὁ Ὠμορφος καὶ ὁ Δυνατός — ὦ Πατέρα! Κι' αἰῶνια θὰ γίνονται χορδὲς οἱ ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων στὴ λύρα Σου, ὦ Ἀπόλλων! Τὸ τόξο Σου θ' ἀπλώνεται αἰῶνι ἀπάνω στὰ μουσκεμένα σύννεφα καὶ ἡ ἀγάπη Σου αἰῶνι θὰ γονιμοποιεῖ τὸ χῶμα καὶ θὰ ρίχνει ἀπάνω στὰ λουλούδια καὶ ἀπάνω στὶς γυναῖκες τὸν ἥμερο τῶν ἀμείλητων ἐνώσεων καὶ θὰ χύνεται ξαnthή καὶ ὠμορφὴ καὶ μεγάλοχαρὴ καὶ μεστωμένη ἀπάνω στοὺς θερισμούς!

Σὺ εἶσαι ὁ Ὠμορφος καὶ ὁ Δυνατός — Σὺ εἶσαι ἡ Ἀλήθεια! Αἰῶνια θὰ ξεφαντώνεις Ἑσὺ Πατέρα ἀπάνω στὰ μέτωπα καὶ αἰῶνια θὰ κρέμεται Ἐκεῖνος ἀπάνω στὸν Γολγοθᾶ!